

LA CAMPANA DE GRACIA.

ADMINISTRACIO Y REDACCIO DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

LLIBRERIA ESPANYOLA,
Rambla del mitj, 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIO

FORA DE BARCELONA

Espanya trimestre.
Antillas (Caba y Pto. Rico) 6.
Estranger.

CADA NUMERO 2 QUARTOS PER TOT ESPANYA.

ACTUALITATS.



**Un buzón alt, alt, alt, alt;
al vespre sense un fanal;
las cartas van... que ni a peu,
¡Vaja, are no mes un salt
y suprimím lo Correu!**

LA DICTADURA.

¿No saben qu' es la dictadura?
Es una cosa tranquila con una bassa d' oli, com un dia sense vent, com un cementiri.
La premsa calla, ningú xilla, ningú 's desborda. La gent conservadora dorm satisfeta, fa la digestió sense sobresalts y espera la mort sense por de passar pèl purgatori de las revolucions.
¡Oh dictadura, dictadura! ¡Que no hajas trobat lo medi de petrificar als homes, perque la calma y la tranquilidat fossen encare més complertas, perque no existís siquiera 'l pensament que 's reconcentra y treballa, perque ni la probabilitat pogués somiar de que acabi un dia tá cómoda existencia!

Vivim tranquils y no 'ns apurem per res.
Allá al lluny, á través de terras y mars inmensas hi ha unas islas, islas nomenadas las Filipinas, y més enllá unas altras nomenadas las Marianas.
Mes de mil espanyols arrancats sigilosament al seno de sas familias foren en 1874 deportats y conduhits ab la roba que duyan á sobre, á inhospitalarias platjas, deixantlos per tot abrich la inclemencia de la atmósfera, y per tot aliment los arrels dels arbres y de las plantas.
No 's dugué allí ni 'l haver comés cap crim, ni 'l haver sigut sentenciats per cap jutje.
Simples polissons detenian á un home, lo duyan al quartelillo, del quartelillo á la preso y de la preso á un barco, sense esplicarli la causa de aquest modo de proceder, ni donarli dret de defensa, ni concedirli lo que no 's nega al criminal més aborrible, al facinerós més depravat: lo veure de aprop 'l espasa de la justicia, la facultat de sentir son tall, ó de rebre un abrás de aquesta verge, amparo dels innocents.

Un barco alemany que arribá á una de aquellas islas dugué la noticia á Europa, de 'l estat de aquells infelissos.
Los periódichs l' han publicada: Europa s' ha escandalisat al llegirla.
Los deportats ja no son homes, son esqueletos. Abandonats y sense recursos de cap mena, sense medis per cultivar la terra, y buscar en lo dur treball un entreteniment y la subsistencia, veuen passar los dias y las nits, y á través de 'l espay envian a sas familias un sospir, una queixa, que s' uneix á las queixas y als sospirs de tantas familias desoladas.
Alguns d' ells per recobrar la llibertat y 'l dret de retornar á la mare patria, s' han batut ab los piratas de Joló, comprant ab la sanch un benefici que gratuítament los es degut, y 'l govern, segons afirman periódichs, los ha pagat duhentlos á Ceuta.
¿Es que ja no tenim entranyas?

¡Ceuta! Ciutat qual únich nom aterra, presiri de criminals, font de mala fama, ¿quí no sab que la sola frase «Futuro de tal ha estat á Ceuta» llensa sobre d' ell una marca d' ignominia?
Ceuta, donchs, abriga avuy mes de quatre-cents deportats, sense rahò ni causa. Entre ells hi ha donas y criaturas, á pesar de las negativas de la premsa ministerial. Donas, homes y criaturas están allí sense robas, sense aliments, aixeplugantse en un forat que hi ha en la muralla anomada del *Angel*, pútrida caverna ahont no hi há per ells separació de sexes, ni separació d' edats.

Un article que ha publicat «*L' Imparcial*» del dia 10 del actual aixeca 'l vel que fins are havia estat tirat y fá venir las llágrimas als ulls.
No es concebible tanta inhumanitat.
Una llista que publica «*La Gaceta de Barcelona*» nos dona coneixement de la calitat de alguns deportats.
Es presis que 's conega, y que 's sápigat qu' entre ells hi há 22 criaturas.
Se diuhen: Tomás Vilaplana y Roca de Barcelona, 14 anys, d' ofici manyá—Juan Fernandez, de Madrid, encuadernador, 17 anys—Emilio Ruiz de idem, 12 anys, tapicer—Pere Albariño de idem, 16, sabater—Anton Nuñez, de idem, 15, corder—Francisco Castelo de Cartagena, 15, sabater.—Tomás Pellicér de Madrid, 16, sabater—Francisco Rodriguez de Villarino del Monte, 15, sabater—Cipriano Alcalde de Madrid, 14, cadiraire—Joseph Martin de Salamanca, 16, sastre—Joseph Silvestre y Eduardo Marin de Madrid, 15, manyáns—Francisco Gonzalez, de Madrid, 15, fuster—Nemesi Gonzalez, germá del anterior, 13, sastre—Lluís Garcia de Madrid, 17, pintor—Joseph Lartundo de Madrid, 15, pintor—Nicolau Nieto de Madrid, 14, cadiraire—Pere Grande de Mota del Cuervo, 12, sabater—Maria Grande, sa germana, de 13—é Isabel Lozano de Madrid, 16, modista.

«Sápigat 'l lector que tots aqueixos infelissostenen ofici, añaideix la carta, sápigat que alguns d' ells, adhuch siguent autors de horribles crims, un tribunal los hauria eximit de responsabilitat atenant la séva edat; sápigat que n' hi ha que tenen als seus pares á Madrid y que en cas de ser delincents, á sos pares hauria hagut de confiar-se 'l cuidado de guardarlos, reformarlos y educarlos.
«Res d' aixó s' ha fet; y la conducta observada serveix tant sols per corrompre, embrutir y pervertir als pobres deportats.
«Enveja tenen ells als presidaris, y no es res de estrany que alguns hajan anat á demanals' hi llisons, decidits á viure en lo succiu de las aventuras del bandolerisme y del crim.
«En quan á ellas, las infelissas, las desgraciadas res hi ha qu' exciti tanta compassió com sa miseria! Las unas s' han donat al primer que las ha buscadas: altras s' han passat al moro; y de mares de familia 's parla, que pera donar un bossí de pá als petits que las han acompanyadas al desterro, ó bé l' han mendigat pèls carrers de Ceuta, ó l' han comprat al preu de sa deshonra.»

¿No es veritat que aixó esgarrafa?
Y mentres en lo Congrés, ministres y ex-ministres injuriavan á aquets infelissos, tatlantlos de criminals, los inglesos de Gibraltar passavan á Ceuta á socorre 'ls, cumplint aixís un deber que 'l poble espanyol descuidava per ignorar tanta desgracia, y que 'l govern no cumplía.
No 'ns faltava sino aquesta vergonya.

¡Ah! Acabem, perque aniriam més enllá de lo que la prudencia aconsella, en aquestas circumstancias.
En tant clases conservadoras, dormiu tranquilas, y cantéu las excelencias de la dictadura. Aixís se practica á Espanya la justicia, y aixís se consegueix l' ordre. Aixó es la felicitat suprema del pobles governats per la gent de la inteligencia y dels quartós.
Naturalment es mes terrible, molt mes terrible encare corre pèls carrers cantant la Marsellesa y tocant 'l Himne de Riego.

P. K.



L' insigne autor de la *Gimnástica cristiana* ha dirigit una carta á la *Gaceta de Barcelona*.
La *Gaceta* no ha volgut insertarla, perque diu que no está acostumada á rebre un llenguatge tant descomedit y tant insolent, y proposicions tant extravagants que no poden haver sorrit del caletre de tot un senyor catedrátich.
¿Quinas proposicions serán aquestas?

Hem procurat enterarnos, y sembla que 'l senyor Letamendi fá com la canalleta que vá á estudi.
—Jo sè la lliadó.
—Qué nó!
—Qué sí!
—Posta que nó!
—¿Quan t' hi jugas?..
Lo Sr. Letamendi després de fer gimnástica, fá juguescas.
¡Válgam Deu! Homes hi ha que ab 'l afany de singularisarse, fins son capassos de *fè 'l burro*.

En Cánovas vá fentse conservador, vá fentse moderat, vá fentse madur.
—Are es quan comenzo á teme per ell.
—Fruita madura cau del arbre.
—Ministre madur cau del ministeri.

Descontan lo sou á tots los empleats de petit sou, vulgas que no.
Als capellans se 'ls fá de una altra manera.
Se dirigeix una circular als bisbes, demanantlos que preguin als mossens que renunciñin una part del seu sou.
¡Mare de Deu! Y ab quin cuidado 'ls afaitan?

A Constantinopla han sigut suprimits tots los periódichs armenis.
Qualsevol diria que á Constantinopla es ministre de la Governació un tal Romero Robledo; y que 'ls periódichs armenis, son periódichs de oposició.
Po-h á poquet Turquia se semblará á nosaltres, ó nosaltres nos semblarem á Turquia.

Los toros de las dos últimas corridas van ser fluixos, fracament. ¿Qué velen ferhi? Los toros son com los melons y 'ls puros de tres: fins que s' han gastat no se sab si son bons.
En cambi la quadrilla vá portarse bé, y vá guanyarse molts y merescuts aplausos.
Demá diumenje tercera corrida. Los toros son navarros ¿no saben? de la terra dels carlins, y per cert molt més valents que tots ells, si hem de judicar per las anteriors corridas, en que s' han lidiat.
Ab una bona quadrilla y ab toros navarros, es fácil que D. Cassiano recobri la fama, que tenia bastant compromesa.

Cosas dels conservadors:
Nos queixém de que exerceixen la dictadura, y responen:
—Tambè l' exerciau vosaltres.
Nos queixém de que oprimeixen á la premsa, y contestan:
—No faltava tampoch qui la oprimia, quan nosaltres varem pujar.
Nos queixém de las deportacions á Ceuta y á las Filipinas, y replican:
—Tambè deportava 'l govern de 'n Sagasta.

Pero Senyors conservadors: ¿Perqué vá caure alló y perqué van pujar vostés?

Resumen de la política de la semana pasada: —Hi ha crisis. —No hi ha crisis.

Badalls de gana dels enderrerits, suspirs i astimosis dels que menjan y no han tingut encare temps de saciarse, y en quan al país, a pesar de la calor, indiferencia glacial.

La Patria ha sigut denunciada. ¡Pobre Patria, en mans de la dictadura!

Los conservadors deyan avants: «La llibertat ben entesa.» Y per boca del Diari Espanyol diuhen ara: «La llibertat sàbiament entesa.»

Molta llibertat de paraula, moltes redundancies, molts bolados, y poca llibertat practica.

Lo resultat de las conferencias entre l príncep Milano y ls ministros ha sigut que deu continuar la guerra.

Lo millor seria que no continuessin ells, y jo crech que la guerra s' acabaria.

LLETRETA

A MON AMICH PAU.

No t casis créume,—no t casis Pau. Tírat un tiro—si t vols casar.

Tenia apenas vint y dos anys Quan a Santa Ana varen casam. Desde aquell dia,—Oh malaurat!

Jo sol vivia—Sens cap esglay, Sens infortunis—Ni mals de cap.

¿Qué t creus que es broma—lo nus que t fan. Quan enllasadas—teniu las mans?

Casarse es perdre—la llibertat. Perdre lo ingénit,—perdre la pau.

Dona desitjas?—Dona tindrás, Dona casada—per trenta val,

Si acás ets poeta,—no hi pensis pas. Escríuer versos,—Quin disbarat!

Si no m vols créure—casat... veurás. Que aquell que s' casa—Ja está casat.

Si no m vols créure—casat... veurás. Que aquell que s' casa—Ja está casat.

Si no m vols créure—casat... veurás. Que aquell que s' casa—Ja está casat.

Si no m vols créure—casat... veurás. Que aquell que s' casa—Ja está casat.

Si no m vols créure—casat... veurás. Que aquell que s' casa—Ja está casat.

Si no m vols créure—casat... veurás. Que aquell que s' casa—Ja está casat.

Si no m vols créure—casat... veurás. Que aquell que s' casa—Ja está casat.

Si no m vols créure—casat... veurás. Que aquell que s' casa—Ja está casat.

Si no m vols créure—casat... veurás. Que aquell que s' casa—Ja está casat.

Si no m vols créure—casat... veurás. Que aquell que s' casa—Ja está casat.

JOSEPH MARIA CODOLSA.



A 15 anys de presiri han condemnat al capellá de Flix.

Y l bisbe corresponent l hi ha retirat las llicencies espiritivals.

De mode que ja no es persona ni cosa religiosa, y ja podem atacar-lo, sense por del fiscal de imprenta.

Si l capellá de Flix fos poeta, podria cantar al so de la cadena:

Després de tanta pallissa y després de tant martiri, m' han de portar á presiri y m deixan sense una missa.

En Marfori volia donar una lliçó de constitucionalisme al govern, y l govern exclama:

Y mana tancar-lo al castell de Santa Catarina, Santa Catarina, martir.

En Marfori dale que dale. Diu que hi ha llibertat, y que vol cantar, pesi á qui pesi.

Donchs, ala, cap a Canarias. Y are canta canari!

Lo Sultan anterior se suicidá. Lo Sultan actual está tot magris-colis.

A aquell hi ha qui diu que van asesinar-lo. A n' aquet hi ha qui murmura que l han envenenat.

¡Pobres sultans! Fassin lo que vulgan, sembla que sempre hi ha qui ls tira la Sublime porta pels nassos.

Lo sol continuant cayent com una pluja de foch. Lo ministeri continua aguantase, arrapat com una llagasta.

Y s' aguantan los que contribuiren á la Revolució de Setembre: Ayala, Romero Robledo, Martin Herrera.

No es estrany. Son partidaris del sol que mes calenta; y l sol que mes calenta, es lo sol d' arc.

Diálech: —Los madurs del any 68 volen torná al poder: volen tornarhi á tota costa.

—Los madurs del any 68 beuhen á galet. —Perqué?

—Perque si en l' any 68 eran madurs, en l' any 76 ja tenen de ser passats.

La Política dedica las estonas á fer estudis atmosféricos.

¿Qué tal? ¿Cóm estem? —Durará molt la calma? ¿Vindrà tempestat? ¿Caurá pedra? ¿Gauran llamps? ¿Caurán ministros?

Lo Siglo futuro de Madrid predica una romería á Roma.

Bravo, y que hi vajan vestits de pelegrins. Y sobre tot, que no s' descuidin de posar la carbasseta al cim del bastó.

Y á fé que la carbassa ja la tenen. La que va donarlos lo país al tractarse la qüestió religiosa.

Una xalada molt caya de El Solfeo de Madrid: «En Pino, terme de Valgo, ha sigut detinguda una diligencia per sis homens que robaren los efectes dels viatjers.

«Y gracias que manan avuy los conservadors, que saben tenir á ratlla als bandolers!

«Que si arriban á maná ls revolucionaris, se n duhen també la diligencia.»

Mentres los grans homes de la situació s ban-yan, ¿qué fá l país?

Resposta: Lo país porta banyas!

A Madrid ha comensat á trevallar una compan-ya dinamarkesana de quadros al viu.

Las minyonas son altas, grosas y ben fetas. Y deya un revistero:

«La veritat, al cap de vall, no es més que una dona despullada; donchs oè: l' empresari ns ensenya cada nit dotze veritats, com dotze temples.»

Després del concell de ministros celebrat en lo Real siti de la Granja, tots los ministros varen tornar á Ma trit, ménos en Cánovas.

—Ahont es en Cánovas? vá preguntar ún á un porter.

—S' ha quedat al siti. Yol' altre, sense demanar cap més explicació, gira qua y segueix tot Madrid fent corre la noticia de que havia mort en Cánovas.

En Mañé es á las Vascongadas. Y 's carlins l' hi fan oracions: l' aplaudeixen, l' hi cridan viva, y al escoltarlo 'ls cau la baba.

¡Oh gloria sens igual! No era ménos obsequiat en Canonje, quan per Carnestoltas corria 'ls carrers de Barcelona.

Diu que á n' en Mañé tractavan de oferirli un brenar sota l' arbre de Guernica.

Pero desde la publicació de la lley de fueros, aquest arbre té molt mala sombra.

Y van desistir.

En Mañé ns ha fet saber entre sas altas concep-cions políticas que cada diumenje ns serveix des-prés del xocolate, que á Mugaire fan molt bonaxi-vida.

Per 12 rals diaris dugas sopas, quatre principis y mitja dotzena de postres.

Suposém que aquets quatre principis serán principis reaccionaris, que no valen res.

Y per consegüent la cosa es cara.

Banys que recomano jo als ministros.

A Ayala ls de la Puda, per veure si se l' hi cura l' briá que té á la ma ab que vá escriure l' manifest de Cádiz.

A Martin Herrera y Romero Robledo, 'ls de Panticosa, per veure si se ls en vá la tísiss ministerial que 'ls amanassa.

A Barzallana 'ls de mar, per veurer si pesca alguna cosa millor que la cartera de Hisenda.

A Toreno 'ls de Archena que l' depurarán del virus moderat.

Als ministros de la Guerra y de Marina 'ls de Caltas á conseqüencia de las feridas parlamentarias que han rebut, sense tornars.

Y á Cánovas los de la Fortuna, que curan tots los mals, segons diuhen los prospectes, y fan als homes inmortalis.

Hem descubert una cosa importantíssima.

Hem descubert qu' en Cánovas no es valent ni es bó.

Hi ha un adagi català que diu: «Un home valent y una bota de vi ó s' acaban aviat.» Y en Cánovas no s' acaba may.

Lo tribunal de imprenta de Madrit ha suspés a La Mañana.

¡Oh gloria dels empleats conservadors! Vosaltres temps ha que l' demati l' haviau suspés també.

La tarde per fumar cigarrets en l' oficina, la nit per disfrutar; y l' demati per jeure.

Lo via-ducto de Segovia serveix temps ha per tirars hi de cap los ilusos, que són cegos davant de la felicitat inmensa que s' disfruta a Espanya.

La major part no deixan nota del seu nom y domicili, y costa un dimoni y mitj l' identificar la seva personalitat.

Y diu que un arcalde de barri ha determinat posar en lo pont lo següent rétol:

«Adverteixo al caballer que s' vaja a tirar á dal-tabaix del pont que se serveixi deixar á la parcja que al éntant está de guardi, nota de son nom y apellido, y las senyas de sa casa.»

Es histórich.

Un dia d' aquets vá arribar á Madrit, lo senyor marqués de Cabra.

¿Qué no l' coneixen? ¡no? Donchs jo tampoch

A la noblesa li agrada molt Madrit: y per aixó sempre la cabra tira al monte.

Se ha encarregat del negociat de títols de Castilla l' auxiliar senyor Peñalver.

¿Negociat de títols de Castilla? Negoci, vaja, negoci.

Lo dijous morí en Sant Felió de Llobregat lo conegut escultor D. Ramon Padró, un dels deixebles de Campany qual cátedra havia dese npenyat moltes vegalas; modest y laboriós arti-ta que ha deixat gran número de obras de verdader mérit.

Molts dels escultors que actualment gosan de major fama son deixebles d' ell. Acompanyém á sos fills los aplau lits pintors D. Tomás y D. Ramon Padró, aixís com á sa desconsolada familia en lo just sentiment que l' affligeix.

CANTARELLAS.

Vaig di á una nena:—Salada, com t' ha dat Dèu tanta sal? Y ella m' contesta:—Burleta es que prenh los banys de mar.

Un mocador per recort m' has donat, hermosa nena, com sabs lo molt que t' estimo vull los recorts á dotzenas.

Lo ret que portas, nineta, ni pintat está més bé: com que hasta n' lenen emveja mes de quatre peixaters!

Si no m' has de enganyar nena, un sí bèn natural don, que mes vull un re becuadro que no pas un sí bémol.

LL. LL.

QUENTOS

Un soldat vá pendre bitllet de ida y ueltra per anar al seu poble.

En lo wagó qu' ell anava, hi anava també un capellá, y sentint que l' soldat contava quentos indecents, l' hi digué:

—Are vosté camina de dret al infern. —No importa, respongué l' soldat. Ja porto bitllet de ida y ueltra.

Un noy preguntá á un seu company:

—¿Qué has fet de las joguinas? —Las guardo pels meus fills, l' hi contestá. —Y si no n' tens? digué l' altre. —Ah! si no n' tinch, serán pels meus nets.

Un tenia un caball malalt, y l' enviá á casa un manescal famós á curarse.

Al cap de molt temps, com aquell no l' hi digués res, l' hi escribí una carta suplicantli que l' hi envies lo caball y l' comte.

Lo manescal contestá: «Aquí l' hi envío l' comte: puja 50 duros, treu quin tres pesetas, valor de la pell del caball. Son afectíssim.—Fulano.

Hi havia un lloro tant bèn ensenyat que tenia sempre la costum de preguntar á tothom per la seva salut.

Un dia vá fugir de la gábia y vá anar á parar á un bosch.

Un pagés que cassava l' apunta ab l' escopeta y l' lloro, al veure'l, exclama: —¿Qué tal? ¿Cóm ho passa?

Lo pagés que may havia vist cap lloro s' tréu la barretina y tornantse tot roig, esclama: —Ay! perdoni: me pensava qu' era un aucell.

EPIGRAMAS

Un sabater vá aná á fira una nina l' vá flir y creyent que pel seu traño seria un ricatxo gran en la fira vá firarse l' y ell també d' ella s' firá, mes bèn poch tardá en coneixe desesperada l' engany, y diu que digué á sa mare tota corrida:—Mamá anémse'n: vaya una fira que tot es falsificat.

LL. LL.

Dos porrons de vi vá aná lo mossó de n' Sebastia á busca á ca n' Pep Soterra, y corrent, un ne trenca perque l' hi vá caure á terra. Arribant ¿Com ho vás fé? l' hi va di l' fadií majó, y ell—¡Aixís! l' hi respongué, y per darli á entendre bé deixá anar l' altre porró.

P. A.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endevinallas dignas d' insertarse ls ciutadans J. Tevlac y Atam, Un Perladench, Noy bó, Deuhet de Reus y amich de n' Carmona.

Las demés que no s' mencionan no ns serveixen.

Ciutada Gestus: Las fábulas van bé.—Heréu enamorat: Idem las preguntas estrambóticas.—Amich de n' Carmona: Sinonimia y tortura aprofitables; l' epigrama es vell.—Sasac: Hi anirá l' quento y un epigrama arreglat.—Noy bó: La poesia es bastant desgabellada: principal-

ment lo final.—R Picolis: De tot no podem aprofitar mes que alló del cantar, y encare...—Perladench: Arreglat un epigrama podrá anarhi.—Un dó bémol: Hi anirá l' quento.—Nyela: Idem lo de vosté.—Ciutadans Sultan destronat, Sr. Nuri, Tarambana, Mister Snak, Badella, Africá de Gracia, Deuhet de Reus, J. Tevlac y Atam, Mr. Pastereta, Xich de ca l' Ll. de Reus, Cap de Carbasa, Aprenent de poeta, Jove Gentil, M. V., Trompa de l' Ostia, Chatillo y B. Ojeda, Comte de n' Lloch, Tantiras y J. Toisa: Lo que aquesta semana envian no podem aprofitarho.—El Orconpen, etc.: Es bonich; pero es llepol: l' endevinalla hauria de ser catalana.—Tocinaire: Ja hi ha l' idea; pero l' execució es molt defectuosa.—Ynatsac: Ho posaré en prosa y estaré millor.—Neri: Pot aprofitarse l' primer quento.—General Tano: Aprofitaré una cantarella y lo que va sense titol.—G. y C.: Lo quento histórich está bé.—J. S. (a) Curro: Aprofitaré alguns epigramas.—A. M. R.: Desgraciadament ara no hi ha la libertat per insertar ciertas cosas.—Xiquet de Valls: No insertem logogrifs, perque en catalá son maesa embolicat y resultan confosos.

SOLUCIONS A LO INSERTAT EN L'

ÚLTIM NÚMERO.

Per Nadal sortint del ball al Ca-si-no vaig pujar: dos rals me feren gastar; pero va ser meu lo gall.

RIGORRICH.

Han endevinat las dugas solucions los ciutadans Estripa-quentos, Africá de Gracia, Smith, Badella, Zuzu, Noy bó, Mister Snak, Sasac, J. Tevlac y Atam, Pagés enamorat y Tarambana. La primera no més l' han endevinada Sultan destronat, Senyó Nuri, J. Bot y Arcaide Garrofa.

Y finalment la segona no mes C. P. Farta.

Si volen trobar un gran surtit de las ultimas que han sortit, passin per la llibreria de n' Lopez, y vegin triant.

A més de las obras completas de Verne, de Mayne-Reid, Laboulaye y Paul de Kock, s' han rebut los següents:

- La mujer de treinta años de Balzac, 4 rals. El grande Oriente de Perez Galdós, 8 rals. D. Perfecta del mateix autor, 8 rals. Desde Vad-Ras á Sevilla, 4 rals. Colección de Novelas, ab cubiertas al cromó á 4 rals una. Compren: El Cazador de bandidos.—La Familia del diablo.—La Garmuña.—La Esposa enterada en vida.—El martirio de una madre.—Las mujeres de la noche. Almanaque hispano americano para 1877, ab multitud de vistas y caricaturas, 4 rals. El Quijote de los siglos, por Ceballos y Quintana, 4 rals. Apa, trihéu y remanéu.

Si han anat al Bu'n Retiro ja haurán aplaudit la nova producció del senyor Feliu y Colina, titulada: Lo TAMBORINER, rondalla en 3 actes y en vers.

Si no hi han anat, de segur que n' haurán sentit á parlar.

Donchs ara sabrán que la dita producció esmeradament impresa está de venta en la llibreria de Lopez, al preu de quatre rals cada exemplar.

Cuítin á comprarla, perque l' éxit de Lo TAMBORINER cada dia es major, y aviat succehirá ab los exemplars lo que ja passa ab las localitats del Bu'n Retiro, que no n' hi haurá per qui n' voldrá.

Han rebut últimament en la Llibreria de Lopez las obras següents que ls recomanem:

- América, relacion de dos viajes al Nuevo Mundo, plagado de láminas, tamaño en 4.º, 4 rs. grabados, á 4 rs. cada uno, tenemos por ahorar. El Diabólico, El Huracan, y El hispano americano. Tomos de Paul de Kock, llegados últimamente á 4 rs. cada uno, tenemos: Un marido en busca de su mujer, Papá suegro, Aventuras de un seminarista, Un joven misterioso, Los arroyuelos, etc. José Mazzina, ensayo histórico sobre el movimiento político de Italia, 1 tomo 8.º, 4 rs.

Imp. de La Renacimiento.—Porta-Ferrisa, 18, baixos

Lopez, Editor.—Rambla del Mily